

Χέρι – Χέρι

*Μη μ' αφήσεις το χέρι, Αντώνη.
Κρατήσου, Αντιγόνη.*

Με το δεξί του της κρατούσε το αριστερό χέρι στο κρεβάτι του νοσοκομείου. Στο άλλο της χέρι εκείνη είχε καρφωμένη τη βελόνα του ορού. Της έσφιγγε δυνατά το ελεύθερό της χέρι, σαν να φοβότανε πως θα του έφευγε.

“Σ’ ευχαριστώ, Αντώνη, που είσαι δίπλα μου”,

του ψιθύρισε, κοιτάζοντάς τον κατάματα.

“Εγώ σ’ ευχαριστώ, Αντιγόνη, που μου κρατάς το χέρι”,

της απάντησε χαμογελώντας με νόημα, κι όμως, ήταν έτοιμος να δακρύσει.

“ Άντε, παλαβέ, εσύ μου κρατάς το χέρι”

Αυτός, ο ίδιος διάλογος, που εκείνη τη στιγμή ξεπήδησε πάλι αναμεταξύ τους για πολλοστή φορά, ήταν το κρυφό τους μυστικό, που κράταγε χρόνια, από τότε που γνωρίστηκαν. Χέρι-χέρι βαδίζανε πάντα, όμως, ποτέ “δεν συμφώνησαν” ποιάς κρατούσε το χέρι του άλλου.

“Δεν νομίζω πως τώρα θα το λύσουμε αυτό το θέμα, Αντιγόνη”

“Δίκαιο έχεις, όμως, υποψιάζομαι ότι μ’ αγαπάς, Αντώνη”

“Μόνο σ’ αγαπώ; Είμαι ερωτευμένος μαζί σου, γλυκιά μου”

Το πρόσωπό της έλαμψε, κι ας πονούσε. Διψούσε να τον ακούει, να τον αισθάνεται. Χαμογέλασε, και τα μάτια της έμειναν καρφωμένα επάνω του.

“Μπορούν οι άνθρωποι στην ηλικία μας να είναι ερωτευμένοι, Αντώνη;”

Δεν είχε καμιά δυσκολία να της απαντήσει. Εκείνη τη στιγμή μίλαγε η καρδιά του.

“Μπορούν, όταν έχουν δίπλα τους μια Αντιγόνη!”

*“Είσαι γαλίφης, Αντώνη, όμως αυτό μου άρεσει.
Πάντα μου άρεσε αυτό σε σένα. Ήξερες πάντα πώς
να με κερδίζεις”*

Εκείνος συνέχισε να της σφίγγει το χέρι και δεν την έχανε ούτε στιγμή από τα μάτια του. Ναι, ήξερε να την κερδίζει από τότε που δουλεύανε μαζί ως καθηγητές σ’ ένα επαρχιακό Γυμνάσιο. Εκείνη ήταν φιλόλογος κι ο Αντώνης μαθηματικός. Ήταν νέα, όμορφη, έξυπνη και μ’ ένα καλοσυνάτο χαμόγελο που φώτιζε το πρόσωπό της. Έλαμπε από γοητεία. Σύντομα έγινε το θέλγητρο όλων των ανδρών γύρω της, που την πολιορκούσαν. Εκείνος ήταν σοβαρός, ολιγόλογος, έδειχνε αδιάφορος για εκείνη, όμως, μέσα από τα μάτια του της μιλούσε η ψυχή του.

“Με πείραζε τότε που δεν ζήλευες, Αντώνη, όμως μου άρεσε συνάμα. Έλεγα, αυτός είναι σίγουρος για τον εαυτό του, δεν φοβάται, έχει τον αέρα του νικητή”

*“Κι εμένα με πείραζε που μ’ έλεγες παλαβό,
Αντιγόνη. Ύστερα όμως μου άρεσε και ήθελα να
είμαι παλαβός μόνο για σένα”*

*“Θυμάμαι την πρώτη φορά που μου έσφιξες το
χέρι. Ήταν δεκαεφτά του Γενάρη. Άπλωσα το χέρι
να σου ευχηθώ για τη γιορτή σου. Εσύ μου κράτησες*

*σφιχτά το χέρι μέσα στο δικό σου και δεν το άφη-
νες. Τότε κατάλαβα, Αντώνη, πως μιλάνε τα χέρια.
Πάντα ήθελα να έχω δίπλα μου έναν άντρα να μου
κρατάει το χέρι και να περπατάμε μαζί. Η ψυχή μου
έψαχνε για έναν άντρα και έναν σύντροφο. Ήταν
αυτό το παιδικό μου όνειρο, κι ήταν τύχη καλή να
συναντήσω εσένα. Έβγαζες δύσκολα κουβέντα από
τα χείλη σου, όμως, μου μιλούσαν τα μάτια και τα
χέρια σου”*

Έτσι πορεύτηκαν στη ζωή, χέρι-χέρι. Χέρι-χέρι στον περίπατο, στις εκδρομές, αλλά και στην αγορά, μπροστά στον κόσμο. Εκείνη πάντα δεξιά του δεν τον άφηνε ούτε στιγμή. Όταν έβγαιναν για ψώνια, στο ελεύθερό τους χέρι κρατούσαν από μια ψάθινη οικολογική τσάντα κι όπως προχωρούσαν δίπλα-δίπλα έκλειναν όλους τους διαδρόμους ανάμεσα στους πάγκους της γειτονικής λαϊκής αγοράς. Δυσανασχετούσαν οι μικροπωλητές, αλλά και τους χαίρονταν έτσι που, από χρόνια, τους έβλεπαν να βαδίζουν μαζί, πάντα ο ένας δίπλα στον άλλο. Κάπου-κάπου άφηναν για λίγο τα χέρια, για να γεμίσουν τις τσάντες τους, κι αμέσως πάλι ξανασμίγανε σαν νάταν μαθημένοι έτσι από τα παιδικά τους χρόνια.

“Μ’ αρέσει που μου κρατάς το χέρι”,

του έλεγε γεμάτη ευγνωμοσύνη καθώς προχωρούσαν.

“Πάλι τα μπερδεύεις, Αντιγόνη. Εσύ μου κρατάς το χέρι”,

της απαντούσε επιστρατεύοντας όλη του την πειθώ, κι ύστερα έλυνε την ψυχή του και ξεκαρδίζονταν στα γέλια. Του άρεσε πολύ αυτό το ατέλειωτο παιχνίδι ανάμεσά τους.

Ένα δειλό χαμόγελο άρχισε να ξεπηδάει στο πρόσωπο της Αντιγόνης.

“Πες μου γιατί χαμογελάς τώρα, Αντιγόνη. Ασφαλώς κάτι θα έρχεται στο νου σου”

“Θυμήθηκα εκείνον τον συμπαθή γεροντάκο που μας ακολουθούσε τότε που βαδίζαμε σε κεντρικό πεζοδρόμιο της πόλης. Προσπαθούσε για ώρα να μας προσπεράσει, όμως, δεν τα κατάφερε. Του είχαμε κλείσει το δρόμο. Θυμάσαι τι σου είχε πει;”

“Αν θυμάμαι λέει! Όταν επί τέλους μας προσπέρασε γύρισε θυμωμένος και μου είπε: Άφησέ το και λίγο το κορίτσι, παλικάρι μου, ή μήπως φοβάσαι ότι θα το χάσεις;”

Το χαμόγελο στο πρόσωπό της δεν κράτησε για πολύ. Πονούσε.

Εκείνος φοβήθηκε.

“Μη φοβάσαι, Αντώνη. Όταν μου κρατάς το χέρι όλα περνούν γρήγορα. Αλήθεια, φοβήθηκες ποτέ μη με χάσεις;”

“Ούτε στιγμή. Μα δεν μου άφησες και ποτέ το χέρι!”

“Εσύ μου κράταγες το χέρι, παλαβέ”

Έγειρε και τη φίλησε. Το πρόσωπό της ήταν ιδρωμένο και κρύο. Τον ζώσανε οι φόβοι, κι όλο και πιο πολύ της έσφιγγε το χέρι.

“Δεν θα σου φύγω ούτε και τώρα, Αντώνη μου, μη φοβάσαι. Όσο κρατιέμαι πάνω σου δεν θα σ’ αφήσω ποτέ. Όμως, κοντά πενήντα χρόνια είμαστε μαζί. Αλήθεια δεν κουράστηκες να μ’ αγαπάς;”

“Μπορεί να με λες παλαβό, όμως τέτοια παλαβομάρα να κουραστώ να σ’ αγαπώ δεν θα την έκανα ποτέ! Κάτι σε ανησυχεί όμως. Πες μου, γλυκιά μου”

Προσπαθούσε να συγκεντρωθεί να του μιλήσει. Όμως, όσο περνούσε η ώρα έδειχνε πως κάπου χανότανε. Ποτέ δεν την θυμότανε έτσι, να μην μπορεί να συγκεντρωθεί.

“Θέλω να σου πω μερικά πράγματα όσο είσαι

δίπλα μου, Αντώνη. Κι ενώ πιστεύω πως ξέρω τι θα σου πω, κάπου χάνομαι και μου φεύγουν όλα. Ίσως να είναι από το φάρμακο. Όμως θέλω να σου τα πω. Θυμάμαι πως όταν γεννήθηκε η πρώτη μας κόρη έγινες άλλος άνθρωπος. Ένιωθες τόσο ευτυχισμένος σαν να σου χάρισαν τον κόσμο όλο. Ήταν η εποχή που λύθηκε και η γλώσσα σου και άρχισες να μιλάς συνεχώς, πάντα για το παιδί. Και ήταν η μόνη φορά που ζήλεψα, που ζήλεψα το ίδιο μου το παιδί. Θα μου τον κλέψει έλεγα. Όταν όμως βγήκαμε έξω και μου κράτησες πάλι το χέρι σκέφτηκα πόσο ανόητη ήμουν”

“Μα τι θυμήθηκες τώρα να μου πεις! Από τότε περάσανε τόσα χρόνια. Κάναμε και δεύτερη κόρη και τώρα έχουμε και εγγόνια. Κι εγώ είμαι ευτυχισμένος που βαδίζουμε δίπλα-δίπλα όπως πρώτα. Και είσαι τώρα πιο όμορφη και πιο λαμπερή. Αυτό που φοβάμαι είναι όχι πως θα σε χάσω, αλλά πως θ’ αρχίσω να ζηλεύω”

“Δεν έχω άδικο που σε λέω παλαβό. Κι όμως σε πιστεύω γιατί σ’ αγαπώ, Αντώνη. Πές μου, θα με περιγελούσες αν σου έλεγα πως κι εγώ είμαι ερωτευμένη μαζί σου;”

“Το γνωρίζω πως είσαι ερωτευμένη μαζί μου,

γιατί δεν μπορείς να το κρύψεις. Όμως δεν θα με πείραζε αν μου το έλεγες ακόμα μια φορά”

“Πώς θα περιέγραφες το έρωτα τώρα, Αντώνη”

“Νομίζω πως είναι σαν δυο μάτια που κρέμονται πάνω σου και δεν σ’ αφήνουν ούτε στιγμή”

“Ναι, έτσι θάναι, όμως για μένα αυτήν τη στιγμή είναι και κάτι ακόμα. Είναι ένα χέρι που κρατάει τρυφερά το δικό μου χέρι, κι αυτό το χέρι ξέρει να μου μιλάει”

Κάτι σαν όνειρο και σαν παραμύθι ξετυλίγονταν. Μια γυναίκα που χανότανε μες στην αρρώστια της και είχε κρεμάσει όλες τις ελπίδες της στον σύντροφό της, εκείνον που πίστεψε και δεν έπαψε ποτέ να αγαπά. Το χέρι της μες στο δικό του χέρι ήταν ό,τι πιο όμορφο είχε στη ζωή της κι αυτό που της έδινε δύναμη στη δύσκολη στιγμή που βίωνε. Κι όμως, αυτές οι ανεκτίμητες στιγμές είναι σαν αναλαμπές. Δεν κρατούν πολύ.

“Τώρα πρέπει να μας αφήσετε κύριε Αντώνη. Είναι η ώρα του χειρουργείου”

“Θα ήθελα κι εγώ να είμαι μαζί της στο χειρουργείο, γιατί. Θέλω να της κρατώ το χέρι!”

“Μακάρι να μπορούσα να εκπληρώσω αυτήν την επιθυμία σας. Σας παρακολουθώ και βλέπω πόσο δεμένοι είστε μεταξύ σας. Όμως, στο χειρουργείο δεν επιτρέπεται να μπειτε. Μείνετε δίπλα της λίγο ακόμα όσο να επενεργήσει η προνάρκωση”

Τα ματόκλαδά της Αντιγόνης άρχισαν να βαραίνουν. Άρχισε να βυθίζεται σ’ ένα λευκό σύννεφο.

“Σκοτεινιάζει, Αντώνη, σκοτεινιάζει. Σε χάνω... σε χάνω. Αντώνη είσαι ακόμα δίπλα μου;”

Βούρκωσε, όμως, δεν ήθελε να πάρει το βλέμμα του από πάνω της! Δεν ήθελε να της αφήσει το χέρι. Της κράταγε το χέρι μέχρι την είσοδο του χειρουργείου. Τον απομάκρυναν από κοντά της ευγενικά, κι όμως ήταν σαν να του κόψανε το χέρι.

“Μη μ’ αφήσεις το χέρι, Αντώνη. Μη...”

“Κρατήσου, Αντιγόνη, κρατήσου...”

